

ANEDRÄGTSRÖR, n. 5. (nat. hist.) Benämning på insekternas anedräftsorganer.

ANDEFATTIG, a. 2. Som lider brist på tankar, idéer. *A. bok, skrift. A-t tal. A-a verser.* — *Syn.* Andelös, Andetom, Innehållslös, Själlös.

ANDEFATTIGHET, f. 5. Brist på tankar, idéer.

ANDEL, m. 2. 1) Del af ett helt, hvilket tillhör flera delägare. *A. i bruk, i bolag, i ett handelsföretag, en affär. Huru stor a. fick hvar och en af hela arvet?* — 2) Del af något helt, som skall betalas, erläggas eller utgöras. *Här är min a. af betalningssumman. A. i utlagor, i omkostnaderna för ett allmänt arbete.* — 3) Delaktighet, del. *Han har haft mycken a. i min olycka.*

ANDELIF, n. 5. Lefnad, då själens verksamhet företrädesvis är riktad på det andeliga och eviga.

ANDELIG, m. fl., se *Andlig*, m. fl.

ANDELÄRA, f. 1. Läran om andeverlden.

ANDELÖS, a. 2. Som är i saknad af all högre tanka, af snille, idéer. — Ordet bör icke förväxlas med *Andlös*.

ANDEMENING, f. 2. 1) En i den yttre bokstaftsmeningen inhöjld högre, fördold mening. *A-en af ett bibelspråk.* — 2) (fig.) Afsigt, plan. *A-en af hans förslag är lätt att inse.*

ANDEPUST, m. 2. (mindre brukl.) Sista andedraget.

ANDERIK, a. 2. Full af högre tankar, idéer, snille, uppbyggelse. — *Syn.* Se *Uppbygglig*, *Snillrik.* — *Anderikt*, adv.

ANDERSMESSA, f. 1. 1) Fest, som i katolska tiden firades till äminnelse af apostelen Andreas. — 2) (nu) Den dag, som i almanackan är betecknad med namnet Anders.

ANDESIARE, m. 5. Se *Andeskådare*.

ANDESINNE, n. 4. 1) Ett särskilt sinne hos människan, hvarigenom hon anses vara eller kunna komma i förbindelse med andeverlden, utan all tillhjälp af de kroppsliga sinnena. — 2) Det själens sinne, hvarigenom den står i förbindelse med de kroppsliga sinnena och sålunda beherrsakar kroppen eller emottager intryck ifrån den yttre sinneverlden.

ANDESKÅDARE, m. 5. och

ANDESKÅDERSKA, f. 1. En, som har andesyner.

ANDESYN, f. 3. Uppenbarelse af en eller flera andar för det kroppsliga ögat. — *Syn.* *Vision*, *Syn*.

ANDETAG, n. 5. Se *Andedrag*.

ANDEVERLD, f. 2. Andarnes värld eller samtligheten af de okroppsliga, med tankeförmåga, vilja, känsla och högre krafter utrustade väsenden, som existera utom sinneverlden.

ANDFÄDD, a. 2. Se *Andtruten*.

ANDGRÄS, n. 5. Ett slags vattenväxt. Kallas äfven *Braxengräs*.

ANDHAGEL, n. 5. (mest i plur.) Hagel, som isynnerhet begagnas vid andjagt.

ANDHAFRÅ, f. 1. sing. Ett slags gräs i små kärr och pölar, mycket omtyckt af änder, som äta dess frön.

ANDHUND, m. 2. Hund, som är särskilt dresserad till andjagt.

ANDHYTTA, f. 1. Se *Andkoja*.

ANDHÅL, n. 5. Öppning att andas igenom.

ANDJAGT, f. 3. Jagt på änder.

ANDJÄGARE, m. 5. 1) En, som jagar änder. — 2) Jägare, som är mycket öfvd i andjagt.

ANDKOJA, f. 1. Liten koja, som andjägare understundom uppföra på passande ställen, för att deruti lura på änder.

ANDELIG eller **ANDLIG**, a. 2. 1) Som har en andes natur och egenskaper. *A. varelse. A-t väsende.* Motsats: *Kroppslig.* — 2) Som tillhör eller har afseende på människans ande, själ. Motsats: *Jordisk. Människans a-a förmögenheter, a-a natur. A. njutning, verksamhet, förening. A-t lif.* — 3) Som har afseende på religionen: religiös, gudlig. Motsats: *Verldslig. En a. människa. A-a böcker, tankar.* — 4) Säges med afseende på det stånd i samhället, hvans medlemmar antingen undervisa i religionen (prester) eller afsöndrat sig ifrån världen och sysselsätta sig med andaktsöfningar, o. s. v. (munkar, nunnor, eremiter). Motsats: *Verldslig. A-a ståndet. Ingå i a-a ståndet, i en a. orden. A. män, drägt, domstol. A-a gods, tillhöriga presterskapet eller kloster. De a-a och verldsliga furstarne.* — S. m. Person, tillhörig det andeliga ståndet. *De a-e lefva icke alltid ett andeligt lif.*

ANDELIGEN eller **ANDLIGEN**, **ANDLIGT**, adv. På andligt sätt; i andligt afseende; i andlig mening.

ANDLIGHET, f. 3. Andlig natur, andligt väsende.

ANDLÖS, a. 2. 1) Som blifvit skild ifrån anden, själen. *Skåda der hans a-a lekamen.* — *Syn.* Se *Liflös.* — 2) Som mistat andedräkten: ytterst andtruten. *Jag sprang, så att jag kom fram aldeles a.* — 3) Afsvimmad, vanmäktig. *Der ligger hon a.*

ANDMAT, m. 2. sing. Ett slags sjöväxt, äfven kallad *Vattenlins*.

ANDORN, m. 2. sing. Växt af släktet *Ballota*, hvaraf finnes *Hvit* och *Svart* *Andorn* samt *Vattenandorn*.

ANDPIPA, f. 1. (jäg.) Pipa, hvarmed andhonnans läte härmas.

ANDQVAF, n. 5. (föga brukl.) Stark andtäppa.

ANDRA, se *Andre*.

ANDRAGA, v. a. 3. (böjes som *Draga*) Framställa, anföra muntligen eller skriftligen. Brukas mest i embetsmannastil. *A. skäl, bevis. Hvad har du att a. till ditt försvar, till din ursäkt?*

ANDRAGANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man andrager. — 2) Hvad som dervid framställes eller blifvit framställt. — *Syn.* *Anförande*.

ANDRAKE, se *Andrake*.

ANDRE, **ANDRA**, a. 2. Bestämda formen af *Annan*; se d. o.

ANDREASKORS, n. 5. Kors, bestående af två öfver hvarandra lagda tvärbalkar.

ANDREASORDEN, m. 2. En af Peter den Store stiftad rysk orden till apostelen *Andreas'* ära.

ANDRUM, n. 5. 1) Tillfälle att hämta andan. — 2) (fig.) Tillfälle att samla sina tankar: rådrum, besinningstid.

ANDRYG, a. 2. Dryg, uppblåst öfver sina anor, sin börd.

ANDRYGHET, f. 3. Egenskapen att vara andryg. — *Syn.* *Adelshögfärd*.

ANDRÖR, n. 5. (nat. hist.) Hos vissa snäcksläkten ett organ, hvarigenom de andas.

ANDTID, m. 5. Slåttertid, bergningstid. Äfv. *Höand*.

ANDTRUTEN, a. 2. neutr. — *et.* Som har kort, flämtande, liksom trytande andedrägt, till följe af någon häftig kroppsrörelse, isynnerhet springande. — *Syn.* *Andfädd*, *Andlös*, *Flämtande*.